

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**PETOLLISET
HENGET**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – The Guardians’ Glow*
Copyright © 2026 by Bluestone Books
Kannen kuvitus: Kimma Parish
Design: Katie Jennings Campbell
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54105-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

Musiikki täytti studion. Kappale alkoi basson tahdittamana varmasti ja tasaisesti, sitten kaiuttimista alkoi kuulua Taen räppi. Sitä seurasi Narin laulu, joka nousi mukaan kuu- laana ja vahvana, kannatellen melodiaa. Soojin tanssi täysin synkassa rytmin kanssa. Se vei mukanaan ilman että hänen tarvitsi ajatella mitään.

Olemme vahvoja. Olemme yhtä. Olemme vahvempia yhdessä.

Hana pysyi Soojinin vierellä, ja heidän tanssissaan oli samaa energiaa. Hanan laulu sulautui stemmaksi Narin äänen lomaan, ja Tae vaihteli sujuvasti räpin ja tanssiliikkeiden välillä osuen joka askeleella iskulle. Heidän treeneissään

näkyi, että he harjoittelivat yhtenäisenä ryhmänä – yksilöinä, jotka olivat täydellisessä yhteydessä toisiinsa.

”Stronger together” -biisin kertosaakeistö oli pureva, eikä se jättänyt mitään epäselväksi.

Yksi plus yksi plus yksi plus yksi on yhtä kuin AURA.

Tytöt tanssivat väliosan kasvoillaan kirkkaat hymyt ja katseissaan vakaa keskittyminen. Ohjaaja huusi heitä aloittamaan alusta, ja kappaleen intro alkoi soida heti toistamiseen.

He vetivät biisin läpi uudestaan. Ja uudestaan.

Kuvattiin AURAn ensimmäistä musiikkivideota. Se tehtiin videotuotannon ja -esiintymisen kurssille, ja kaikki sitä tekemässä olevat olivat Akatemian oppilaita. Kappale oli jo äänitetty. Muiden lauluäännet ja Taen räppi vyöryivät äänentoistolaitteista joka kerta, kun kuvaaminen käynnistettiin. AURAn tehtävä oli sopia virheettömästi biisiin niin asuvalintoinen, valaistuksen vaihdoksineen kuin erilaisine lavasteineen, joita roudattiin paikalle ottojen välissä.

Heidän demonitaisteluvälineensä oli naamioitu rekvisiitaksi videota varten. Kiiltävät terät heijastelivat valoa liikkuessaan, mikä sai tytöt näyttämään sankareilta.

Ajatus tästä biisistä oli syntynyt, kun he leikkivät Tokkin, pikku musiikkimenninkäisen kanssa, joka nukkui parhailaan kymmenen vuoden mittaista talviuntaan suojaisassa kolossa koulun terveydenhoitajan valvonnassa. Soojin hymyili miettiessään Tokkia. Kaikki muut koulussa oletivat, että se oli jonkin sortin harvinainen kaniini, eivätkä

AURAn tytöt halunneet oikaista luuloa. Kenenkään K-pop-akatemiassa ei tarvitsisi tietää, että koulussa oleili paitsi dokkaebeja myös suojelevia henkiä ja alamaailman demoneja. Oli AURAn työtä pitää ylikuonnolliset olennot ruodussa niin, etteivät ne aiheuttaneet hankaluuksia. Juuri siitä kappale kertoi:

*Olemme toistemme rinnalla spottivaloissa,
ja silloinkin, kun kukaan ei ole katsomassa.*

Hikeä kerääntyä Soojinin kaulakuoppaan kuvausvalojen paahteessa. Hän keskittyi kameraan. Jokainen otto oli merkityksellinen. Mitä kovemmin he ponnistelivat saadakseen täydellisen otton, sitä onnistuneempi lopullinen video olisi.

Ottojen välissä puvustuksesta vastaava oppilas suoristi heidän takkejaan ja voitään. Meikkaajaopiskelija korjasi maskeerausta. Heidän opettajansa seurasi kaikkea tarkasti kädet puuskassa. Soojin astui lavasteen sivuun ja sääti yhtä kohdevaloista.

”Anna teknikoiden hoitaa tuo”, opettaja käski.

Soojin irrotti otteensa ja palasi paikalleen. Musiikki alkoi alusta.

Yön varjojen siivet. Vapaana lentävät linnut.

Tytöt tanssivat osuuden läpi ryhdikkäinä ja järkähtämättömästi hymyillen. Muut antoivat Hanalle tilaa, kun hän aloitti tunnetuksi tulleen potkujen ja pyörähdysten sarjansa, sen,

jota hän oli mitä todennäköisimmin hionut taistellessaan varjodemoneja vastaan muutama kuukausi sitten.

Soojin kaivoi puhelimensa esiin oton jälkeen ja nappasi kuvaussetistä lyhyen videopätkän niin, että se näytti huolettomasti otetulta. Hän tiesi jo, miten editoisi sen myöhemmin postaukseen, jossa näytettiin musiikkivideon kulissien taakse.

Kolmannen koko biisin kuvauskerran jälkeen ohjaaja-oppilas vilkaisi tablettiaan ja viittoi heidät lavasteeseen, joka oli pystytetty takaseinälle haastattelua varten.

”Okei. Kuvataan haastattelu sillä välin, kun tuolla säädetään paria juttua”, tyttö sanoi. ”Vastatkaa lyhyin mutta kokonaislausein. Käyttäytykää luontevasti ja unohtakaa, että kamerat ovat päällä.”

AURA astui settiin, kun kuvaaja asetteli kameraa ja toinen oppilas viritti valoja. Soojin pani puhelimensa varoen nojaamaan valotelineeseen metrin päähän, jotta se vangitsisi videoon sekä haastattelupaikan että ohjaajan ja muut hyörivät oppilaat. Hän tarkisti rajauksen, painoi rec-nappia ja istahti tuoliinsa.

Hana istui hänen viereensä. Hänen sininen polkkatukansa oli vedetty korvien taakse. Narin pitkät, vaaleat hiukset aaltoilivat harteilla kiiltäen silkkisinä. Tae nojasi hieman taaksepäin, ja hänen punaiset lettinsä lepäsivät toisella olkapäällä.

Kameran merkkivalo syttyi.

”Aloitetaan puhumalla kappaleesta, johon kuvaatte musiikkivideota”, ohjaaja sanoi ja irrotti katseensa tabletistaan. ”Mistä saitte idean siihen?”

Hana vastasi ensimmäisenä. ”Minä kirjoitin biisin ensimmäisen version yhden myöhäisillan treenin jälkeen”, hän kertoi. ”Sen aihe oli toisten rinnalla seisominen.”

”Sitten osallistuimme kaikki biisintekoon”, Nari jatkoi. ”Halusimme pitää teeman, joka tuntui meistä oikealta.”

Soojin hymyili. ”Kappale kertoo siitä, kuinka olemme vahvoja itsenäisinä mutta vielä vahvempia yhdessä.”

Ohjaaja nyökkäsi. ”Hienoa. Seuraava kysymys. Ihmiset kyselevät pupusta. Siis siitä söpöstä maskotista, joka näkyy postauksissanne”, hän tarkensi. ”Sitä ei ole näkynyt pitkään aikaan.”

”Nari hoiti serkkunsa kania”, Tae selvensi. Valhe irtosi huulilta helposti. ”Tokki oli mukana ihan kaikessa”, hän sanoi ja nauroi.

”Se aiheutti kaaosta, mutta oli tosi suloinen”, Nari lisäsi.

Soojin kallisti päätään. ”Minulla on ikävä sitä”, hän sanoi vilpittömästi. ”Vaikka sillä tosiaan oli taito aiheuttaa hankaluuksia.”

Ohjaaja hymyili ja tarkisti taas tablettinsa.

”Okei. Puhutaanpa sitten aseista, joita käytätte tansseissanne”, hän sanoi. ”Ne saavat teidät näyttämään koviksilta, vaikka musiikkinne kertoo lähinnä toisten auttamisesta.”

”Aloimme käyttää niitä heti, kun saimme ryhmämme kokoon”, Hana selitti. ”Aluksi ne olivat rekvisiittana yhdessä biisissä, mutta sitten niistä tuli tavallaan osa meitä.” Hän kohautti hartioitaan. He olivat harjoitelleet tällaisiin kysymyksiin vastaamista asuntolassa. Avain demoninmetsästäjäidentiteetin piilottamiseen oli puhua niin paljon totta kuin mahdollista.

Tae avasi suunsa seuraavaksi. ”Jouseni ja nuoleni auttavat minua keskittymään”, hän selitti. ”Ne muistuttavat minua pysymään valppaana ja pitämään kohteeni näköpiirissä.”

Nari laski kätensä tikariensa kahvoille. ”Nämä auttavat minua löytämään tasapainon.”

Hana koski miekkansa kahvaa. ”Tämä pitää taistelulajitaustani mielessäni. Ja saa minut tuntemaan itseni voimakkaaksi”, hän lisäsi.

Ohjaaja kääntyi Soojinin puoleen.

Soojin nosti asettaan, viikatetta, ja hymyili hurmaavasti. ”Pidän tästä, koska se on aseistamme isoin.”

Kaikki kuvaussetissä nauroivat. Soojin piti hymyn huulillaan. Juttu kuulosti hyvältä, vaikka totuus oli nolompi kuin hän halusi myöntää. Hänestä tuntui, että viikate oli vain ollut ainoa jäljellä oleva ase silloin, kun hän liittyi AURAan. Sen kaartuva terä sai hänet mielestään näyttämään välillä maanviljelijältä heinäkeruuhommissa.

”Viimeinen kysymys”, ohjaaja sanoi. ”Minkä sivuaineen olette suunnitelleet valitsevanne Akatemiassa?”

”Tuottamisen ja äänitekniikan”, Tae julisti.

”Koreografioiden suunnittelun”, Hana kertoi.

”Laulutekniikan”, Nari sanoi.

Soojin katsoi suoraan kameraan. ”Sosiaalisen median.”

”Upeaa”, ohjaaja totesi. ”Kiitos. Palataan paikoillemme.”

Kun valot himmenivät ja setin työntekijät ryhtyivät puuhiinsa, Soojin palasi puhelimelleen ja lopetti nauhoituksen. Hän tarkasti videon nopeasti. Bändi näytti huolitellulta ja yhtenäiseltä. Muut oppilaat liikkuivat tehokkaan näköisinä

taustalla, ja ohjaaja vilahti aina välillä kuvassa tabletti kainalossaan.

Hän poisti pätkän, jossa joku käveli hetkeksi kameran tielle, ja toisen, jossa Narin mikki valahti ja hänen piti puhua osuutensa uudestaan. Materiaalia kulissien takaa alkoi olla jo hyvin, ja Soojin sujautti puhelimen taskuunsa ja palasi paikalleen.

Hän tarkisti vielä kellonajan. Hänen vanhempansa saapuisivat hetkenä minä hyvänsä. Rehtori Lee oli viime viikolla maininnut heidän tulevan käymään, ja Soojin oli nyökkäillyt kuuliaisena esittäen, ettei se haitannut. Kitty ja Bubu olivat tehneet anteliaan lahjoituksen, kun koulu remontoi video-tuotannon tilansa. Heidän nimensä oli kaiverrettu laattaan, joka hohteli valossa aina rakennuksen etuovien auetessa.

Soojin ymmärsi, miten homma toimi. Hän tiesi, että vanhempien suosio tv-tähtinä kasvatti hänen mahdollisuuksiaan menestyä esiintyjänä. Mutta hän tiesi myös, kuinka paljon itse näki vaivaa unelmansa eteen, kuinka kovasti treenasi, kuinka vakavasti otti jokaisen pienen yksityiskohdan. Aiemmin hän oli pelännyt, että hänen vanhempiansa luultaisiin ostaneen hänelle sisäänpääsyn K-pop-akatemiaan. Ja jos totta puhutaan, hän ei ollut tehnyt mitään todistaakseen, etteivät epäilyt pitäneet paikkaansa. Kunnes AURA tuli kuvioihin. Hänen ensimmäiset oikeat ystävänsä. He eivät välittäneet, oliko hän k-popin kuninkaallinen, kahden supertähden tytär. He pitivät hänestä sellaisena kuin hän oli ja kutsuivat hänet mukaan taitojensa vuoksi, ei sen, keitä hänen vanhempansa olivat.

Studion ovet avautuivat seuraavan läpimenon aikana. Rehtori Lee astui sisään hymyillen ja osoitellen valotelineitä ja monitoreita. ”Nämä uudet laitteet todella pääsevät loistamaan täällä”, hän sanoi.

Kitty ja Bubu seurasivat häntä ja vilkuttivat jo Soojinille nauraen. Heidän asunsa olivat tuttuun tapaan räikeän väriset, ja he astuivat tilaan kuin nousisivat lavalle.

”Täällä on mahtavaa”, Kitty hihkaisi ja taputti käsiään. ”Ja niin avaraa.”

Bubu nojautui osuakseen yhden kameran kuvaan ja otti naamalleen liioitellun vakavan ilmeen ennen kuin veti sen virneeseen. ”Olen yhä kartalla”, hän sanoi ja vinkkasi silmää, mikä nauratti kuvaajaoppilaita.

Studion tunnelma kohosi heti. Muutama oppilas vilkutti Kittyille ja Bubulle takaisin. Opettajakaan ei voinut olla hykertelemättä.

Soojin kääntyi vanhempiansa puoleen ryhti suorana ja kasvot hillittyinä. ”Omma. Appa”, hän tervehti heitä.

Kitty rutisti hänet syleilyynsä. ”Soojin-ah, näytät aivan poptähdeltä!”

Bubu taputti hänen päätänsä. ”Miten pikku tanssijani voit tänään?”

He vitsailivat, vilkuttelivat ja tekivät hassuja ilmeitä paistatellen huomiossa. Kaikki tuntuivat nauttivan tauosta, jonka heidän innokas ja tilaa vievä läsnäolonsa aiheutti kuvauksiin. Kitty ja Bubu kukoistivat tällaisessa ympäristössä, vetivät puoleensa naurua ja lämpöä.

Soojin pysyi aloillaan hymy kasvoille jähmettyneenä ja